

Maria Dimian

Femeia cu părul roșu

CAPITOLUL 1

Rochia lungă și înflorată a Sofiei flutura sălbatic în vântul de vară. Florile de pe poale parcă voiau să evadeze, lăsând-o albă, simplă. Ca o rochie de mireasă. Florile voiau să se desprindă și să fie libere. Dacă ar fi căzut de pe rochia ei, în urmă i-ar fi rămas un covor de flori colorate. Erau flori de câmp, frumoase și pure. Ca ea, și ca sufletul ei de copil.

Sofia Brown nu era chiar dulcegăria în persoană, dar nu suporta minciuna. Atunci când Hit Mitler, fostul ei iubit, o mințise în legătură cu fata pentru care acesta avea sentimente destul de puternice, Sofia făcuse o criză de nervi. I se părea nedrept. Când afla că este mințită, mai ales de persoane de la care nu se așteptase vreodată să o dezamăgească, simțea că se sufocă. Acesta era unul din minusurile ei (avea oricum destule, poate mai multe decât ar fi trebuit să aibă o adolescentă). Deși era destul de nesinceră (oamenii o considerau prefăcută de multe ori), era o persoană bună. Trebuia să treacă ceva timp pentru a o descoperi cu adevărat, dacă, într-adevăr, voiai s-o faci. Problema era că la prima vedere părea atât

de stângace, banală și insidioasă, încât abia așteptai să treacă timpul petrecut cu ea. Dar adevărul era că după masca-i perfidă se ascundea o persoană frumoasă, aproape fantasmagorică.

Era de o frumusețe ieșită din comun, dar, datorită stângăciei și banalității pe care, aparent, le emana, nimeni nu-i mai vedea frumusețea. Avea ochii mari și verzi, de un verde smarald, cu nuanțe de galben, albastru și portocaliu, iar sprâncenele de culoarea castanei coapte erau arcuite, scoțându-i în evidență culoarea neobișnuită a ochilor. Nasul îl avea mic și drept; perfect, iar buzele cărnoase și roșii, bine conturate. Nu era foarte înaltă, avea până într-un metru șaptezeci, subțirică și bine proporționată.

Îi plăcea școala pentru că era unul dintre locurile în care își petrecea majoritatea timpului, având colegi cu care se înțelegea foarte bine. Învăța destul de bine, pentru o fată de șaptesprezece ani, care nu avea o situație tocmai fericită în familie. Mama ei murise în urmă cu un an și jumătate, iar tatăl ei, profesor de matematică la școala la care era ea înscrisă, se căsătorise după mai puțin de jumătate de an cu o femeie mai tânără cu opt ani.

Maggie era o femeie dulce, care îl iubea mult pe Phil, tatăl Sofiei. Era tehnician dentar, dar nu câștiga prea bine datorită faptului că nu avea cabinetul ei personal. De multe ori, Phil care era un bărbat mare și solid, cu părul negru abanos și mustață, le spunea celor două femei din viața lui (singurele), că seamănă. Acest lucru o scotea din sărite pe Sofia, făcând-o aproape mereu să spună cuvinte pe care, mai apoi, să le regrete.

– Semănați atât de mult, parcă ați fi surori !

Sofia încerca să se abțină, dar, de multe ori, nu îi reușea, sfârșind prin a-și petrece ziua închisă în camera ei, pedepsită. Practic, Sofia nu avea nimic cu Maggie (căci nu reușise să-i spună altfel, mami rămânea mami, iar femeia asta, ei bine, rămânea soția tatălui său) i se părea chiar o femeie drăguță, amuzantă și dulce, de la care aveai ce învăța și care era înainte de toate, o bună ascultătoare. Era o femeie foarte frumoasă. Deși nu era „mama” Sofiei de mult timp, își lua treaba în serios, neratând nicio ocazie pentru a-i arăta soțului ei că este o mamă și o soție adevărată.

Maggie mai fusese căsătorită înainte, de două ori. Primul soț murise, iar pe cel de-al doilea îl părăsi ea când se îndrăgosti de Phil. Din al doilea mariaj, avea o fetiță de șase ani: Kim. Era o dulceată de fată și era toată maică-sa. Blondă, cu ochi albaștri ca de pisică, bine dezvoltată pentru vârsta ei. Îi era drag de Sofia, iar aceasta o accepta, fiindu-i, la rândul ei, dragă Kim. Se juca de multe ori cu ea, cu păpușile, sau îi completa oracolele, povestindu-i despre foștii ei prieteni și despre toți admiratorii ei. Kim spera ca într-o bună zi să aibă și alți admiratori în afară de Randel, băiatul de la școală care îi trimitea bilețele de amor în ore.

În mai puțin de o lună, începea școala, iar Sofia simțea în fiecare părticică din corpul ei că vara era pe terminate, și, deși nu făcuse prea multe lucruri în vacanță, nu voia să înceapă școala. Simțea presiunea unui nou an de studii.

Nu voia. Nu voia. Nu voia.

În sfârșit, reușise să-l convingă pe Phil să o lase să meargă la vară-sa, într-alt oraș, cam la două sute de kilometri depărtare de ei. Făcuse fața de cățeluș

Libris
Respect pentru oameni și cărți

dulce care, de altfel, întotdeauna dădea rezultate, și-i ceru lui Phil ceva bani de cheltuială. Dacă tot începea școala și mergea în alt oraș, să își cumpere și ea câte ceva, pentru că toate colegile ei vor avea haine noi. Își propusese să-și cumpere o pereche de blugi, adidași, o bluză de toamnă și un hanorac.

Dimineața următoare, la ora cinci și jumătate, Sofia era în autogară, urcându-se în autocarul care avea să o ducă la verișoara ei, Melody. Era o tânără frumoasă, pe care o admirase dintotdeauna. Fiind cu cinci ani mai mare decât ea, mereu fusese un fel de model în viață al ei. O admira de când era mică pentru frumusețea ei. I se părea că era una dintre cele mai frumoase fete pe care le văzuse vreodată. Își amintea cu drag cum, în urmă cu destul de mult timp, mersese în vacanța de vară la verișoara ei, împreună cu Phil și Melissa (mama ei). Plimbându-se într-o seară cu aceasta prin centrul orașului, un băiat care lucra la o florărie fugi după ea și-i dădu un buchet de flori. I se păruse la vremea respectivă un gest foarte frumos, având în vedere că pentru ea nu făcea nimeni asemenea gesturi. Poate nu era suficient de frumoasă, suficient de mare...

Avusese norocul de a sta singură în autocar mai mult de jumătate din drum. Asculta muzică la căști sau vorbea la telefon, așa că drumul nu fusese un chin în totalitate. Era bine că, atunci când șoferul oprea și staționa mai mult de un minut și jumătate, se dădea jos și lua o gură de aer, pentru a nu-i veni rău. Avea rău de mașină, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Phil nu prea o lăsa să călătorească singură.

Sofia avea ceva special. Acel ceva pe care mulți îl au la prima vedere, dar, cu timpul, reușind să-i cunoști, descoperi că te-ai înșelat. Dar ea nu pare

să-l aibă la prima întâlnire, doar cu timpul îl descoperi și îți este ciudă pentru faptul că ai neglijat-o în trecut. Era genul care suferea dacă nu i se acorda atenție, ea știa că este specială și unică. Știa că le este superioară prietenelor ei, care tot timpul stau și învață. Din punctul ei de vedere, dacă nu voiai s-o cunoști, era problema ta, pierderea ta. Și drept era. Ea nu avea nimic de pierdut, doar tu pierdeai ocazia de a cunoaște un om extraordinar, de la care aveai de învățat o puzderie de lucruri. Era unul dintre acei oameni care te marchează dacă stai să îi asculți concepțiile, mai ales că avea doar șaptesprezece ani, iar pentru vârsta ei gândea ca un om de treizeci. Era bine, într-un fel. Deși părea o copilă, poate și datorită zâmbetului de fildeş pe care-l așternea ori de câte ori avea ocazia. Era conștientă că avea un zâmbet fermecător și că nu avea niciun motiv pentru a nu-l arata și celorlalți. Vorba aia „Zâmbește! Nu se știe niciodată cine se va îndrăgosti de zâmbetul tău!”

Îi repugnau multe chestii, poate erau mai multe decât cele care îi plăceau. A, nu. Îi plăceau destule lucruri. Existau în lumea asta niște chestiuțe atât de mici care o făceau atât de fericită. Cum ar fi jeleurile, zâmbetul unei persoane dragi, o îmbrățișare de la un prieten, un mesaj cu „hei”, o notă mare, un cadou, animalele de pluș, vorbele bune, secretele, florile, cățelușii, când își bătea propriul record de la Fruit Ninja sau de la Worm Jump, profesorii drăguți, tinerii îndrăgostiți, hainele drăguțe, soarele, căpșunele, vara, primăvara, toamna, iarna, iar lista ar putea continua. În schimb, nedreptatea, lașitatea și prostia îi repugnau toate în aceeași măsură. Nu reușise nici până în ziua de astăzi să

înțelegea de ce Kate, care era o scorpie și o prefăcută, avea întotdeauna numai note mari, pentru că ea copia la absolut toate materiile. Până și când mersese la olimpiadă, la franceză, copiasse și luase punctaj mai mare decât Sofia. „De ce mai mergi la olimpiadă dacă știi că te duci acolo să copiezi pentru a lua o amărâtă de mențiune care nu e pe meritul tău? Mai bine nu te mai duci! E ok că tu copiezi la clasă, să vadă profii că ești de 10, deși tu știi bine că nu ești, dar când te duci la olimpiadă și copiezi, deja e josnic. Mie mi-ar fi rușine în locul ei!” povestea Sofia, indignată, după olimpiada de franceză. Oricum copia la toate lucrările și avea numai 10. De ce mai voia să ia și la olimpiadă mai mult decât Sofia, mai ales că ea era conștientă că nu știe nici jumătate din cât știe Sofia franceză. Kate era genul bună la toate, dar Sofia era foarte bună la materiile umaniste. Îi plăceau mult franceza, engleza, psihologia și istoria și ura din tot sufletul matematica, fizica și chimia!

Avea noroc pentru că acum urma să nu le mai facă, doar științe ale naturii cu aceeași profesoară cu care făcuse chimie până în clasa a X-a. Nu înțelegea de ce să învețe tâmpeniile alea de materii, pentru că, oricum, nu aveau să o ajute cu nimic în viață. Să nu mai spunem că nu înțelegeai nimic de la profesoara de matematică sau de la cea de fizică, iar informatica și chimia pur și simplu nu-i plăceau, iar profesorii acestor materii nu erau o motivație prea bună. Să învețe degeaba? Neee, nu era genul ei. Nu îi prea plăcea să copieze, deși o făcea la materiile pe care le displăcea, pentru că se putea copia ușor. Nu suporta faptul că scorpiea de Kate avea impresia că știe totul și că e bună la toate, în ciuda

faptului că nu era altceva decât o proastă disperată după note, care practic nu avea viață. Măcar de ar fi rămas cu ceva în cap după ce copia la toate lucrările, dar nu! Ea doar copia. Uneori, Sofia se gândea că poate Kate nu-și dă seama de ceea ce face, nu-și dă seama că dacă va continua așa, atunci când copiii ei o vor întreba cum se scrie „să fii”, nu va ști să le răspundă. Se gândea doar la note. Voia zece, zece, zece, zece. Voia ca profesorii s-o ridice în slăvi, deși nu merita. Uneori, Sofia era mai revoltată pe sine însăși, pentru că-i păsa de notele lui Kate. De fapt, nu-i păsa neapărat de note, doar de nedreptatea ce avea loc zi de zi, exact acolo, sub ochii ei.

Ajunsesse destul de repede la destinație de data asta, nu ca alte dăți în care parcă drumul nu se mai isprăvea. O aștepta verișoara ei, la coborâre, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni șalvari, de culoare închisă, un tricou cu imprimeuri, și un sacou frez, cu mânecile suflecate. Părul negru, drept și lung îi acoperea aproape tot spatele, iar ochii de culoarea chihlimbarului se luminau, parcă, aducând soarele pe fața ei. Buzele roșiatice se deschiseseră într-un cântec ce îi evidenția dantura perfectă.

– Ai venit, dragoste!

– Am venit! rosti Sofia, repezindu-se să o îmbrățișeze!

„E la fel de frumoasă!” - gândi Sofia cu o oarecare urmă de ciudă. „Superbă.” Era înaltă, cu o greutate perfectă pentru înălțimea ei, nu era piele și os, nu era nici prea plinuță. Era potrivită și sexy. Ochii de căprioară, buze roșiatice și păr negru, lung. Ce-ți puteai dori mai mult? Era perfecțiunea în persoană. Fata visurilor oricărui bărbat... sau femeii.

Nu trecuseră patruzeci de minute de când ajunsese la verișoara ei, că deja Sofia realizase că nu o mai uimește nici frumusețea lui Melody, nici faptul că băieții o plăceau. Era sigură că era aceeași Melody, doar ea se schimbase. Crescuse. Sofia se uita cu ochi mijiți la Melody, de pe scaunul din dreapta șoferului, atunci când mergeau acasă, încercând să își dea seama ce admirase ea, de fapt, la verișoara ei. Nu găsea nimic. Frumusețea? Ei, și! Era plin de fete și femei frumoase! Fusesse ceva efemer. Mereu avem niște modele, niște persoane pe care le admirăm, dar cu trecerea timpului, modelele noastre se schimbă, pentru că până la urmă suntem oameni, și vrem să urcăm spre absolut, ținându-ne modelele cât mai sus posibil. Sofia stătea pe colțarul din bucătărie, analizând-o pe Melody care-i pregătea ceva de mâncare, apoi, urmând să își petreacă restul zilei în oraș.

Îmbulzeala din tramvai o agita pe Sofia. Privea chipurile străine ale oamenilor, încercând să-și imagineze povestea de viață a fiecăruia. O femeie însărcinată, cu tenul alb și sprâncene subțiri, îmbrăcată elegant, nemachiată și nevopsită, se sprijinea discret de spătarul unui scaun, pentru că nu mai erau locuri, se uita în jurul ei cu o privire caldă. „Are douăzeci și șase de ani, este asistentă sau dentist, iar bărbatul ei este unul înalt, cu părul negru și ochi căprui. Se căsătorise cu soțul ei acum doi ani, și așteptau o fetiță pe care o va chema Caroline. E fericită”, gândea Sofia, având ceva remușcări datorită faptului că ea stătea pe scaun, iar acea femeie însărcinată era nevoită să stea în picioare.

La intrarea în mall se opri, așteptându-și prietena care venise și ea la mătușa ei, așa că stabiliseră să se întâlnească pentru a merge amândouă să-și caute câte ceva de îmbrăcat. Sofia și Beatrice erau prietene de la vârsta de trei ani, practic, au crescut împreună. Se înțelegeau destul de bine, dar Beatrice avea multe părți care o nelinișteau pe Sofia, făcând-o de multe ori să-și pună semne de întrebare. Se întreba adesea de ce mințea atât de mult (în special părinții și-i mințea, astfel reușind să câștige mai multă libertate), îi plăcea să-i amețească pe băieți, prinzându-i în capcana farmecului ei. Nu era frumoasă, poate nu era nici măcar drăguță, dar știa cum să-i joace pe băieți pe degete, făcându-i să o admire. Beatrice semăna mult cu Sofia din aceste puncte de vedere. Mințea, se prefăcea, astfel reușind să-i câștige pe cei din jur. La prima întâlnire te făcea să-ți dorești s-o ai și pe a doua, și pe a treia, și pe a patra, iar așa, cunoscând-o, după câțva timp realizezi cine este Beatrice, de fapt. Realizezi că nu este decât o tânără banală, atât de neinteresantă și de neîncântătoare, încât, după ce o cunoșteai pe Sofia, comparându-le, ți se părea că Beatrice este o secătură.

Așteptându-și prietena, Sofia dădu ochii cu un vlăjgan uscățiv, îmbrăcat în haine murdare, cu ochi albaștri și păr blond, care se îndrepta spre ea.

– Ai un foc? o întreabă el, pe un ton inexpressiv.

„E destul de drăguț”, gândi Sofia. „Dacă nu ar fi așa mizerabil și ar mai pune pe el câteva kilograme, poate i-aș zâmbi.”

– Nu. Îi răspunse ea pe același ton nepăsător, aproape neuitându-se la el. Chipurile necunoscute se apropiau ușor de ea iar Sofia avea impresia că